

ΘΑ ΘΥΣΙΑΖΕΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΟΥ
ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ;

Λίγο πριν χαθείς

ΛΟΡΑ ΝΤΕΪΒ

goodreads
CHOICE
AWARDS
2021

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λίγο πριν χαθείς**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Last Thing He Told Me

Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster, Νέα Υόρκη 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Laura Dave

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γωγώ Αρβανίτη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Steve Panton

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Laura Dave Ltd, 2021

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mardis Coers/Getty Images/Ideal Image

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4607-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4608-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΟΡΑ ΝΤΕΪΒ

Λίγο
πριν
χαθείς

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

*Στην Τζος και στον Τζέικομπ,
τα πιο γλυκά μου θαύματα,
και στη Ροσέλ και στον Άντριου Ντέιβ
για όλα ανεξαιρέτως*

(της είπε πάμε
του είπε όχι πολύ μακριά
της είπε πού είναι το πολύ μακριά
του είπε εκεί όπου είσαι εσύ)

—ε.ε. κάμινγκς

Πρόλογος

Του Όουεν του άρεσε να με πειράζει για το ότι χάνω διάφορα πράγματα, λέγοντας πως, με έναν εντελώς δικό μου τρόπο έχω αναγάγει την απώλεια πραγμάτων σε μορφή τέχνης. Γυαλιά, κλειδιά, μάλλινα γάντια, γραμματόσημα, φωτογραφικές μηχανές, κινητά, μπουνκάλια κόκα κόλα, στιλό, κορδόνια παπουτσιών. Κάλτσες. Λάμπες. Παγοθήκες. Δεν έχει άδικο. Όντως είχα μια τάση να παρατάω πράγματα εδώ κι εκεί. Να αφαιρούμαι. Να ξεχνάω.

Στο δεύτερο ραντεβού μας έχασα το χαρτάκι του πάρκινγκ όπου είχαμε αφήσει τα αυτοκίνητά μας όση ώρα ήμασταν στο εστιατόριο. Είχαμε έρθει καθένας με το δικό του αυτοκίνητο. Ο Όουεν αργότερα με πείραζε και γι' αυτό, το έλεγε σαν αστείο – του άρεσε πολύ να με πειράζει, καθώς είχα επιμένει να πάω σ' εκείνο το δεύτερο ραντεβού μας με το δικό μου αυτοκίνητο. Ακόμα και τη νύχτα του γάμου μας με πείραζε. Αλλά τον πείραζα κι εγώ, μιας κι εκείνο το βράδυ με είχε ζαλίσει με ατέλειωτες ερωτήσεις για το παρελθόν μου: για τους άντρες που είχα παρατήσει, για τους άντρες που με είχαν παρατήσει.

«Παρ' ολίγον συντρόφους» τους αποκάλεσε. Και στη συνέχεια σήκωσε το ποτήρι του στην υγεία τους, λέγοντας ότι, όπου κι αν βρίσκονταν, τους ευγνωμονούσε για το ότι δεν ήταν αυτό που ήθελα και τώρα καθόταν ο ίδιος απέναντί μου.

«Δε με ξέρεις σχεδόν καθόλου», του είπα.

Χαμογέλασε. «Αλλά δεν είναι σαν να μη σε ξέρω», μου αποκρίθηκε.

Δεν είχε άδικο. Ήταν συγκλονιστικό αυτό που φαινόταν να συμβαίνει μεταξύ μας, από την πρώτη στιγμή. Μου αρέσει να πιστεύω ότι γι' αυτό αφαιρέθηκα. Κι έχασα το χαρτάκι του πάρκινγκ.

Είχαμε αφήσει τα αυτοκίνητά μας στο πάρκινγκ του *Ritz-Carlton* στο κέντρο του Σαν Φρανσίσκο. Και ο υπάλληλος μου έλεγε εκνευρισμένος ότι δεν είχε σημασία αν εγώ ισχυριζόμουν πως ήμουν εκεί μόνο για φαγητό.

Η χρέωση για τη στάθμευση, σε περίπτωση απώλειας του εισιτηρίου, ήταν εκατό δολάρια. «Μπορεί να έχετε εδώ το αυτοκίνητό σας μία εβδομάδα», είπε ο υπάλληλος. «Πού ξέρω εγώ ότι δεν πάτε να μου τη φέρετε; Η χρέωση, αν δεν έχετε το χαρτάκι, είναι εκατό δολάρια συν τον φόρο. Διαβάστε την επιγραφή». Εκατό δολάρια συν το ΦΠΑ για να πάω στο σπίτι μου.

«Είσαι σίγουρη ότι το έχασες;» με ρώτησε ο Όουεν. Και χαμογελούσε, σαν να ήταν το καλύτερο από όσα είχε δει σε μένα όλο το βράδυ.

Ήμουν σίγουρη. Είχα ψάξει σπιθαμή προς σπιθαμή το νοικιασμένο Volvo μου, είχα ψάξει και κάθε σπιθαμή του κυριλέ σπορ αυτοκινήτου του Όουεν (κι ας μην είχα μπει καθόλου εκεί μέσα), είχα ψάξει και το ανεκδιήγητο τσιμεντένιο δάπεδο του πάρκινγκ. Κανένα χαρτάκι. Πουθενά.

Την εβδομάδα μετά την εξαφάνιση του Όουεν, τον είδα ένα βράδυ στον ύπνο μου να στέκεται σ' εκείνο το πάρκινγκ. Με το ίδιο κοστούμι – με το ίδιο γοητευμένο χαμόγελο. Στο όνειρό μου έβγαλε τη βέρα του.

«Κοίτα, Χάνα», είπε. «Τώρα έχασες και μένα».

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Με εκνευρίζουν οι επιστήμονες που παίρνουν μια σανίδα,
βρίσκουν το πιο λεπτό τμήμα της και ανοίγουν πάρα πολλές
τρύπες εκεί όπου το τρύπημα είναι εύκολο.

—Albert Einstein

Αν ανοίγεις την πόρτα σε αγνώστους...

Το βλέπεις συνεχώς στις ταινίες στην τηλεόραση. Χτυπάει η πόρτα του σπιτιού. Και από την άλλη πλευρά της πόρτας περιμένει κάποιος για να σου πει την είδηση που θα αλλάξει τα πάντα. Στην τηλεόραση συνήθως είναι αστυνομικός, ιερέας ή πυροσβέστης ή και αξιωματικός των Ενόπλων Δυνάμεων. Αλλά όταν ανοίγω την πόρτα, όταν μαθαίνω ότι θα αλλάξουν για μένα τα πάντα, ο αγγελιοφόρος δεν είναι αστυνομικός ούτε ομοσπονδιακός ερευνητής με κολλαριστό παντελόνι. Είναι ένα δωδεκάχρονο κορίτσι με στολή ποδοσφαίρου. Περικνημίδες και όλα τα σχετικά.

«Η κυρία Μάικλς;» λέει.

Διστάζω προτού απαντήσω, κάτι που κάνω συχνά όταν με ρωτάει κάποιος αν είμαι αυτή που είμαι. Είμαι και δεν είμαι η κυρία Μάικλς. Δεν άλλαξα το επίθετό μου. Ήμουν η Χάνα Χολ επί τριάντα οχτώ χρόνια προτού γνωρίσω τον Όουεν και δε βρήκα λόγο να γίνω κάποια άλλη μετά. Τώρα, όμως, ο Όουεν κι εγώ είμαστε παντρεμένοι έναν χρόνο και κάτι. Και σε τούτο το διάστημα έμαθα να μη διορθώνω τους ανθρώπους, είτε έτσι είτε αλλιώς. Επειδή αυτό που βασικά θέλουν να μάθουν είναι αν είμαι η σύζυγος του Όουεν.

Αυτό θέλει σίγουρα να μάθει η δωδεκάχρονη, σκέφτομαι. Κι εδώ πρέπει να εξηγήσω πώς είμαι τόσο βέβαιη ότι το κορίτσι

είναι δώδεκα χρονών, όταν έχω περάσει τα περισσότερα χρόνια της μέχρι τώρα ζωής μου διακρίνοντας χονδρικά τους ανθρώπους σε δύο γενικές κατηγορίες: παιδιά και ενήλικες. Η αλλαγή είναι αποτέλεσμα του τελευταίου ενάμιση χρόνου και οφείλεται στην κόρη του άντρα μου, την Μπέιλι, που βρίσκεται στην εκπληκτικά άχαρη ηλικία των δεκαέξι. Είναι απόρροια του λάθους που έκανα, όταν πρωτογνώρισα την επιφυλακτική Μπέιλι, να της πω ότι φαινόταν μικρότερη από την ηλικία της. Ήταν ό,τι χειρότερο θα μπορούσα να έχω κάνει.

Ίσως το δεύτερο χειρότερο κατά σειρά. Το άκρως χειρότερο μάλλον ήταν η απόπειρά μου να τα μπαλώσω αμέσως μετά, λέγοντας στα αστεία ότι εγώ πολύ θα ήθελα να με περνούν για μικρότερη. Η Μπέιλι οριακά με ανέχεται έκτοτε, παρότι έχω μάθει στο μεταξύ ότι καλό είναι να μη δοκιμάσεις να αστεϊευτείς με μια δεκαεξάχρονη. Ή, μάλλον, ακόμα καλύτερο είναι να μην πολυμιλάς, γενικώς.

Αλλά ας επιτρέψουμε στη δωδεκάχρονη φίλη που στέκεται στο κατώφλι και ζυγιάζει το βάρος της από το ένα βρόμικο ποδοσφαιρικό παπούτσι με καρφιά στο άλλο βρόμικο ποδοσφαιρικό παπούτσι με καρφιά.

«Ο κύριος Μάικλς μού έδωσε να σας δώσω αυτό», λέει.

Απλώνει το χέρι της, όπου κρατάει ένα κίτρινο φύλλο χαρτί από μπλοκ σημειώσεων διπλωμένο στα τέσσερα. ΧΑΝΑ γράφει μπροστά με τον γραφικό χαρακτήρα του Όουεν.

Παίρνω το διπλωμένο σημείωμα κοιτάζοντας στα μάτια το κορίτσι. «Με συγχωρείς», λέω. «Κάτι μου διαφεύγει... Είσαι φίλη της Μπέιλι;»

«Ποια είναι η Μπέιλι;»

Δεν περιμένα καταφατική απάντηση. Μεσολαβεί ένας ωκεανός από τα δώδεκα ως τα δεκαέξι. Ωστόσο δεν το πιάνω. Γιατί δε μου τηλεφώνησε ο Όουεν; Γιατί έστειλε τούτο το κορίτσι; Η πρώτη μου εικασία είναι πως κάτι συνέβη στην Μπέιλι και ο Όουεν δεν μπορούσε να απομακρυνθεί. Η Μπέιλι, όμως, είναι αυτή τη

στιγμή στο σπίτι, με αποφεύγει, ως συνήθως, και η αναθεματισμένη μουσική που ακούει (σημερινή επιλογή το *Beautiful: The Carole King Musical*) αντηχεί από τη σκάλα σαν απέλειωτη λούπα κι ως υπενθύμιση ότι δεν είμαι ευπρόσδεκτη στο δωμάτιό της.

«Συγγνώμη. Μπερδεύτηκα λίγο... Πού τον συνάντησες;»

«Περνούσε τρέχοντας στον διάδρομο», απαντάει το κορίτσι.

Προς στιγμήν νομίζω πως εννοεί τον δικό μας διάδρομο, τον χώρο ακριβώς πίσω μου. Αλλά όχι, αυτό δε βγάζει νόημα. Μένουμε σ' ένα πλωτό σπίτι στον κόλπο, σε «πλεούμενο», όπως αποκαλούνται κοινώς, εκτός από δω στο Σαουσαλίτο, όπου υπάρχει ολόκληρη κοινότητα από τέτοια σπίτια. Τετρακόσια. Εμείς εδώ τα λέμε πλωτά σπίτια και είναι όλο τζαμαρίες και θέα. Το πεζοδρόμιό μας είναι προβλήτα, ο διάδρομος του σπιτιού είναι το καθιστικό.

«Άρα είδες τον κύριο Μάικλς στο σχολείο;»

«Αυτό είπα μόλις». Μου ρίχνει ένα βλέμμα του τύπου: *Πού αλλού;* «Εγώ και η φίλη μου η Κλερ πηγαίναμε για προπόνηση. Και μας ζήτησε να περάσουμε από δω και να αφήσουμε αυτό. Του είπα ότι θα ερχόμουν μετά την προπόνηση και είπε εντάξει. Και μας έδωσε τη διεύθυνση».

Μου δείχνει ένα άλλο χαρτάκι, σαν αποδεικτικό στοιχείο.

«Μας έδωσε και είκοσι δολάρια», συμπληρώνει.

Το χαρτονόμισμα δε μου το δείχνει. Ίσως νομίζει πως θα της το πάρω.

«Κάτι έπαθε το τηλέφωνό του ή χάλασε και δεν μπορούσε να σας πάρει. Δεν ξέρω. Έτρεχε στον διάδρομο, σχεδόν δε σταμάτησε καθόλου».

«Δηλαδή... σου είπε ότι έπαθε κάτι το τηλέφωνό του;»

«Πώς αλλιώς θα το ήξερα;» λέει το κορίτσι.

Τότε χτυπάει το κινητό της. Ή, τουλάχιστον, νόμιζα πως είναι κινητό, αλλά όταν το τραβάει από τη ζώνη της, μου φαίνεται μάλλον σαν υψηλής τεχνολογίας βομβητής. Επανήλθαν οι βομβητές;

Κάρολ Κινγκ το μουσικό θέμα. Χάι τεκ βομβητής. Ακόμα ένας λόγος για τον οποίο η Μπέιλι δε με αντέχει. Υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος από εφηβικά πράγματα για τα οποία δεν ξέρω απολύτως τίποτα.

Το κορίτσι πληκτρολογεί με ταχύτητα στη συσκευή· έχει αφήσει ήδη πίσω της τον Όουεν και την αποστολή των είκοσι δολαρίων. Δε θέλω να την αφήσω να φύγει, δεν ξέρω τι συμβαίνει. Μπορεί να είναι καμιά αλλόκοτη φάρσα. Μπορεί ο Όουεν να το βρίσκει αστείο. Εγώ δεν το βρίσκω. Όχι ακόμη, έστω.

«Τα λέμε», προσθέτει η δωδεκάχρονη.

Και αρχίζει να απομακρύνεται στην προβλήτα. Την παρακολουθώ να ξεμακραίνει όλο και πιο πολύ, με τον ήλιο να έχει δύσει πάνω από τον κόλπο και τα πρώτα αστέρια του δειλινού να φωτίζουν τον δρόμο της.

Βγαίνω κι εγώ έξω. Σχεδόν περιμένω να πεταχτεί από την άλλη πλευρά της προβλήτας ο Όουεν (ο καλός μου ο Όουεν, ο βλάκας), πίσω του να χασκογελάει η υπόλοιπη ομάδα ποδοσφαίρου και όλο μαζί το τσούρμο να μου αποκαλύπτει τη φάρσα που ακόμη δεν έχω πιάσει. Αλλά ο Όουεν δεν είναι πουθενά. Στην προβλήτα δεν είναι κανένας.

Οπότε κλείνω την μπροστινή πόρτα. Και κοιτάζω το διπλωμένο χαρτί που κρατάω στο χέρι μου. Δεν το έχω ανοίξει ακόμη.

Στην ξαφνική ησυχία κάνω τη σκέψη ότι δε θέλω να το ανοίξω. Δε θέλω να μάθω τι γράφει το σημείωμα. Ένα κομματί μου θέλει να παραμείνει σε κατάσταση άγνοιας ως την τελευταία στιγμή – όταν ακόμη νομίζεις πως είναι μια φάρσα, ένα λάθος, ένα μεγάλο τίποτα· λίγο πριν βεβαιωθείς ότι έχει ξεκινήσει ήδη κάτι το οποίο δεν μπορείς να σταματήσεις.

Ξεδιπλώνω το χαρτί.

Το σημείωμα του Όουεν είναι σύντομο. Μία αράδα όλη κι όλη, ένας γρίφος από μόνη της.

Προσπάτεψέ την.

Η Γκριν Στριτ προτού γίνει Γκριν Στριτ

Γνώρισα τον Όουεν πριν από δύο χρόνια και κάτι. Ζούσα ακόμη στη Νέα Υόρκη τότε. Περίπου πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από το Σαουσαλίτο, τη μικρή πόλη της Καλιφόρνια που είναι τώρα το σπίτι μου. Το Σαουσαλίτο βρίσκεται στην απέναντι άκρη της γέφυρας Γκόλντεν Γκέιτ από το Σαν Φρανσίσκο, αλλά έναν ολόκληρο κόσμο μακριά από τη ζωή της μεγαλούπολης. Ήσυχο, συμπαθητικό. Κοιμισμένο. Είναι το μέρος όπου ζουν ο Όουεν και η Μπέιλι εδώ και πάνω από μία δεκαετία. Είναι επίσης ο αντίποδας της προηγούμενης ζωής μου, που με κρατούσε αποκλειστικά στο Μανχάταν, σ' ένα μαγαζάκι με πατάρι στην Γκριν Στριτ στο ΣόΧο, έναν μικρό χώρο με αστρονομικό ενοίκιο που ακόμη δεν το πιστεύω ότι κατάφερα να το πληρώνω. Το χρησιμοποιούσα τόσο ως εργαστήριο όσο κι ως εκθετήριο των έργων μου.

Είμαι ξυλογλύπτρια. Αυτή είναι η δουλειά μου. Οι άνθρωποι συνήθως ζαρώνουν τη μύτη τους όταν τους λέω με τι ασχολούμαι (το ίδιο κι αν προσπαθήσω να τους το περιγράψω), ίσως επειδή τους έρχονται στο μυαλό εικόνες από την ώρα της ξυλοκοπτικής στα χρόνια του σχολείου. Είναι λιγάκι σαν την ξυλοκοπτική, αλλά εντελώς διαφορετικό πράγμα τελικά. Προτιμώ να το περιγράψω σαν γλυπτική, όπου, αντί με πηλό, δουλεύω με ξύλο.

Ήταν επόμενο να καταλήξω να κάνω τούτο το επάγγελμα. Ο παππούς μου ήταν τορναδόρος –και μάλιστα, εξαιρετικός τεχνίτης–, και η δουλειά του παππού ήταν το επίκεντρο της ζωής μου απ’ όταν θυμάμαι τον εαυτό μου. Ο παππούς μου ήταν το επίκεντρο της ζωής μου απ’ όταν θυμάμαι τον εαυτό μου, μιας και βασικά αυτός με μεγάλωσε, μόνος του.

Τον Τζακ, τον πατέρα μου, και την Κάρολ, τη μητέρα μου (Κάρολ ήθελε να τη λέω), το μέγαλωμα ενός παιδιού τούς άφηνε μάλλον αδιάφορους. Μάλλον τους άφηνε αδιάφορους οτιδήποτε άλλο εκτός από την καριέρα του πατέρα μου στη φωτογραφία. Όταν ήμουν μικρή, ο παππούς μου παρακινούσε τη μητέρα μου να κάνει μια προσπάθεια μαζί μου, αλλά τον πατέρα μου ίσα που τον γνώριζα. Ταξίδευε για τη δουλειά του 280 μέρες τον χρόνο, κι όποτε είχε άδεια, την περνούσε αραχτός στο ράντσο των γονιών του στο Σιγουάνι του Τενεσί αντί να κάνει δύο ώρες διαδρομή με το αυτοκίνητο ως το σπίτι του παππού μου στο Φράνκλιν και να περάσει ένα μέρος από τον χρόνο του μαζί μου. Λίγο αφότου είχα κλείσει τα έξι, όταν ο πατέρας μου παράτησε τη μητέρα μου για τα μάτια της βοηθού του –κάποιας Γκουεντολίν, ετών είκοσι ενός–, σταμάτησε να έρχεται στο σπίτι και η μητέρα μου. Κυνήγησε τον πατέρα μου ώσπου τα βρήκαν ξανά οι δυο τους. Και τότε με άφησε οριστικά με τον παππού, φουλ τσίμ.

Αν ακούγεται σαν λυπητερή ιστορία, δεν είναι. Βεβαίως, δεν είναι ιδανικό να εξαφανίζεται από τη ζωή ενός ανθρώπου η μητέρα του. Και σίγουρα δεν ήταν ωραίο να είσαι εσύ το αντικείμενο μιας τέτοιας επιλογής. Παρ’ όλα αυτά, όταν θυμάμαι τώρα τα παλιά, νομίζω πως η μητέρα μου χάρη μού έκανε τελικά που αποχώρησε από τη σκηνή έτσι όπως αποχώρησε –χωρίς απολογίες και χωρίς ενδοιασμούς. Τουλάχιστον, το κατέστησε σαφές: δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσα να έχω κάνει για να θελήσει να μείνει.

Και από την άλλη πλευρά, εγώ ήμουν πιο καλά μετά την

αποχώρηση. Ο παππούς μου ήταν καλός άνθρωπος και σταθερός, μαγείρευε κάθε μέρα για να τρώω, περίμενε να τελειώσω το φαγητό μου με την ησυχία μου για να μου ανακοινώσει ότι ήταν ώρα να σηκωθούμε από το τραπέζι και μου διάβαζε παραμύθια προτού πάμε για ύπνο. Και πάντα με άφηνε να τον παρακολουθώ ενώ δούλευε.

Μου άρεσε πολύ να βλέπω τον παππού να δουλεύει. Ξεκινούσε με ένα απίστευτα τεράστιο κομμάτι ξύλο, το περνούσε από τον τόρνο και το μετέτρεπε σε κάτι μαγευτικό. Ή, αν δεν του έβγαине και τόσο μαγευτικό, έβρισκε πώς να το ξαναδουλέψει από την αρχή.

Να τι μου άρεσε πιο πολύ όταν τον παρακολουθούσα να δουλεύει: όταν σήκωνε τα χέρια ψηλά κι έλεγε: «*Κάπως αλλιώς πρέπει να το κάνουμε, ε;*» Κι έψαχνε να βρει καινούργιο τρόπο να δημιουργήσει εκείνο που ήθελε. Υποθέτω πως κάθε ψυχολόγος που αξίζει να λέγεται ψυχολόγος θα έλεγε ότι εμένα αυτό έπρεπε να μου δίνει ελπίδα – έπρεπε να πιστεύω πως ο παππούς θα με βοηθούσε να κάνω το ίδιο και για τον εαυτό μου. Να ξεκινάω από την αρχή.

Αντιθέτως, εμένα με παρηγορούσε το αντίστροφο. Παρακολουθώντας τον παππού να δουλεύει, διδάχτηκα ότι δεν είναι τα πάντα ρευστά. Ορισμένα πράγματα τα ξαναδουλεύεις με διαφορετική ματιά, αλλά δεν τα παρατάς ποτέ. Κάνεις τη δουλειά που χρειάζεται να γίνει, κι όπου σε βγάλει.

Δεν το περίμενα ότι θα πετύχαινα στην ξυλογλυπτική – ούτε και στο άλμα που έκανα στη συνέχεια από την κατασκευή μικροαντικειμένων προς την κατασκευή επίπλων. Νόμιζα πως δε θα κατάφερνα να βγάλω ούτε καν τα προς το ζην ως ξυλογλύπτρια. Ήξερα ότι ο παππούς μου συμπλήρωνε σε τακτική βάση το εισόδημά του αναλαμβάνοντας κατασκευαστικές εργασίες. Κι όμως, από νωρίς, όταν ένα από τα πιο εντυπωσιακά μου τραπέζια φαγητού παρουσιάστηκε στο περιοδικό *Architectural Digest*, δημιούργησα για μένα μια θέση ανάμεσα

σ' ένα υποσύνολο των κατοίκων του κέντρου της Νέας Υόρκης. Όπως μου εξήγησε ένας από τους αγαπημένους μου διακοσμητές εσωτερικών χώρων, οι πελάτες μου ήταν διατεθειμένοι να δώσουν πολλά χρήματα προκειμένου να διακοσμήσουν το σπίτι τους με τρόπο ώστε να φαίνεται ότι δεν έχουν ξοδέψει σχεδόν τίποτα. Και τα δικά μου ρουστίκ ξύλινα κομμάτια εξυπηρετούσαν τον σκοπό τους.

Με τον καιρό, αυτή η πιστή πελατεία διευρύνθηκε και σε άλλες παράκτιες πόλεις και θέρετρα: στο Λος Άντζελες, στο Άσπεν, στο Ιστ Χάμπτον, στο Παρκ Σίτι, στο Σαν Φρανσίσκο.

Έτσι γνωριστήκαμε ο Όουεν κι εγώ. Ο Έιβετ Τόμσον, ο γενικός διευθυντής της τεχνολογικής εταιρείας όπου εργαζόταν ο Όουεν, ήταν πελάτης μου. Ο Έιβετ και η σύζυγός του, η εξωφρενικά όμορφη Μπελ, ήταν από τους πιο σταθερούς πελάτες μου.

Στην Μπελ άρεσε να αστειεύεται λέγοντας πως ήταν η σύζυγος-τρόπαιο του Έιβετ, κάτι που θα ήταν αστείο αν δεν ήταν τόσο κυριολεκτικά εύστοχο. Η Μπελ ήταν πρώην μοντέλο, δέκα χρόνια νεότερη από τα ενήλικα παιδιά του Έιβετ, γεννημένη και μεγαλωμένη στην Αυστραλία. Έπιπλά μου υπήρχαν σε κάθε δωμάτιο της μονοκατοικίας στο Σαν Φρανσίσκο όπου ζούσαν μαζί η ίδια και ο Έιβετ, καθώς και στο νεόδμητο εξοχικό στη Σάντα Έλενα, μια κωμόπολη στο βόρειο άκρο της Νάπα Βάλεϊ, το καταφύγιο της Μπελ, όπου έμενε για μεγάλα διαστήματα, συνήθως μόνη.

Είχα συναντήσει τον Έιβετ μόνο πέντ' έξι φορές προτού αυτός και ο Όουεν εμφανιστούν μια μέρα στο εργαστήριό μου στη Νέα Υόρκη. Είχαν έρθει στην πόλη για μια συνάντηση με έναν επενδυτή, και η Μπελ τούς ζήτησε να περάσουν για να ελέγξουν ένα τραπεζάκι με στρογγυλεμένες γωνίες που μου είχε ζητήσει να φτιάξω για την κρεβατοκάμαρά τους. Ο Έιβετ δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να ελέγξει – κάτι σχετικό με το πώς θα φαινόταν το τραπεζάκι σε σχέση με το πλαίσιο του κρεβατιού

τους· του κρεβατιού που θα υποδεχόταν το καινούργιο τους στρώμα από φυσικά υλικά, αξίας δέκα χιλιάδων δολαρίων.

Ο Έιβετ δεν έδινε πεντάρα, ειλικρινά. Μπήκε στο εργαστήριο μαζί με τον Όουεν, υπέρκομπος, με σκούρο μπλε κοστούμι, με τα γκριζα μαλλιά του κόκαλο από το τζελ και το κινητό κολλημένο στο αυτί του. Συνομιλούσε με κάποιον. Έριξε μια ματιά στο τραπεζάκι και κάλυψε προς στιγμήν με την παλάμη του το τηλέφωνο.

«Ωραίο φαίνεται», είπε. «Εσύ τι κάνεις; Όλα καλά;»

Και προτού του απαντήσω, βγήκε πάλι στον δρόμο.

Ο Όουεν, αντιθέτως, μαγεύτηκε. Έκανε αργά τον γύρο όλου του εργαστηρίου, σταματώντας για να μελετήσει κάθε κομμάτι ξεχωριστά.

Τον παρατηρούσα καθώς τριγύριζε. Πολύ μπερδεμένη εικόνα: ένας τύπος με μακριά μέλη, πλούσια ατημέλητα ξανθά μαλλιά, ξηρό από τον ήλιο δέρμα και φθαρμένα πάνινα Converse. Όλα σε ασυμφωνία με το κυριλέ σπορ σακάκι του. Φαινόταν σαν να είχε πέσει σ' ένα σπορ σακάκι και σ' ένα κολλαριστό άσπρο πουκάμισο από μια σανίδα του σέρφινγκ.

Συνειδητοποίησα ότι τον χάζευα και ήμουν έτοιμη να κοιτάξω αλλού, αλλά ο Όουεν σταμάτησε εκείνη τη στιγμή μπροστά από το αγαπημένο μου κομμάτι: ένα ρουστίκ τραπέζι φαγητού που το χρησιμοποιούσα ως γραφείο.

Ο φορητός υπολογιστής μου, εφημερίδες και μικρά εργαλεία γέμιζαν την επιφάνεια του τραπεζιού. Για να δει κανείς το τραπέζι κάτω από όλα αυτά, έπρεπε να κοιτάξει πολύ προσεκτικά. Αυτός κοίταξε. Πρόσεξε το σκληρό, σμιλεμένο ξύλο σεκόγιας, το στρογγύλεμα στις γωνίες και τη μεταλλική επένδυση στις ακμές.

Ήταν ο Όουεν ο πρώτος άνθρωπος που πρόσεχε τούτο το τραπέζι; Όχι βέβαια. Ωστόσο ήταν ο πρώτος που έσκυψε και, όπως έκανα πολύ συχνά εγώ, έσυρε τις παλάμες του πάνω στο τραχύ μέταλλο και κατόπιν γαντζώθηκε και με τα δυο χέρια στην κόχη του τραπεζιού.

Στη συνέχεια γύρισε το κεφάλι του και με κοίταξε. «Αουτς!» έκανε.

«Και πού να δεις αν πέσεις κατά λάθος πάνω στην κόχη τη νύχτα...» είπα.

Ο Όουεν όρθωσε το κορμί του κι έδωσε στο τραπέζι ένα χαϊδευτικό αποχαιρετιστήριο χτυπηματάκι. Και ύστερα με πλησίασε. Προχώρησε προς το μέρος μου, ώσπου βρεθήκαμε πολύ κοντά, πάρα πολύ κοντά. Για την ακρίβεια, τόσο κοντά, που αναρωτήθηκα πώς καταλήξαμε έτσι. Θα έπρεπε, ίσως, να αισθανθώ αμηχανία για το ξεχειλωμένο φανελάκι μου, το καταλερωμένο από βερνίκια μπλουτζίν μου και τα αλουστα τσουλούφια που ξέφευγαν από τον πρόχειρο κότσο στην κορυφή του κεφαλιού μου. Παρ' όλα αυτά, εγώ κάτι άλλο αισθάνθηκα βλέποντας πώς με κοίταζε.

«Λοιπόν, πόσο το δίνεις;» ρώτησε.

«Α, είναι το μοναδικό κομμάτι από το εκθετήριο που δεν είναι για πούλημα», απάντησα.

«Επειδή κινδυνεύει να τραυματιστεί όποιος το αποκτήσει;» συνέχισε.

«Ακριβώς», είπα.

Τότε ήταν που χαμογέλασε. Όταν χαμογέλασε ο Όουεν. Ακούγεται σαν τίτλος άθλιου ποπ τραγουδιού. Για να γίνω σαφής, δεν εννοώ ότι έλαμψε ξαφνικά το πρόσωπό του. Τίποτα το συναισθηματικό ή φαντασμαγορικό. Ουσιαστικά το χαμόγελό του, το δοτικό, παιδιάστικο χαμόγελό του, τον έκανε να φανεί καλός άνθρωπος. Καλός με έναν τρόπο που είχα αρχίσει να αμφιβάλλω αν είχα συναντήσει ποτέ στην Γκριν Στριτ στο κέντρο του Μανχάταν.

«Ωστε δεν το διαπραγματεύεσαι το τραπέζι;» ρώτησε.

«Δυστυχώς, όχι. Μπορώ, όμως, αν θες, να σου δείξω μερικά άλλα κομμάτια».

«Τι θα έλεγες για μερικά μαθήματα αντί γι' αυτό; Να μου μάθεις πώς να φτιάξω για μένα ένα τέτοιο τραπέζι, ίσως με λί-

γο πιο λείες άκρες...» είπε. «Θα σου υπογράψω και υπεύθυνη δήλωση. Σε περίπτωση τραυματισμού, η ευθύνη θα είναι αποκλειστικά δική μου».

Χαμογελούσα ακόμη, αλλά είχα μπερδευτεί. Καθώς εντελώς ξαφνικά είχα την αίσθηση ότι δε μιλούσαμε για το τραπέζι. Ήμουν αρκετά σίγουρη. Όσο αρκετά σίγουρη μπορεί να είναι μια γυναίκα που, έχοντας ζήσει τα τελευταία δύο χρόνια αρραβωνιασμένη, κατάλαβε τελικά ότι δεν ήθελε να παντρευτεί τον συγκεκριμένο άντρα. Δύο εβδομάδες πριν από τον γάμο τους.

«Άκου, Ίθαν...» είπα.

«Όουεν», με διόρθωσε.

«Όουεν. Χάρηκα γι' αυτό που μου ζήτησες», συνέχισα, «αλλά είναι κανόνας μου να μη δημιουργώ προσωπική σχέση με τους πελάτες μου».

«Αφού είναι έτσι, καλύτερα που δεν έχω τα μέσα να αγοράσω κάτι από αυτά που πουλάς», αποκρίθηκε.

Κι εκεί το σταμάτησε. Ανασήκωσε τους ώμους του σαν να έλεγε *Ίσως κάποια άλλη φορά* και προχώρησε προς την πόρτα και τον Έιβετ, ο οποίος βάδιζε πάνω κάτω στο πεζοδρόμιο, πάντα με το κινητό στο αυτί, χειρονομώντας και φωνάζοντας στον συνομιλητή του.

Σχεδόν είχε βγει από την πόρτα. Σχεδόν είχε φύγει. Αλλά αισθάνθηκα, εντελώς αυθόρμητα –και πολύ έντονα– την ανάγκη να κινηθώ και να τον σταματήσω προτού χαθεί, να του πω πως δεν το εννοούσα. Πως κάτι άλλο ήθελα να πω. Εννοούσα ότι ήθελα να μείνει.

Δε λέω ότι ήταν κεραυνοβόλος έρωτας. Λέω ότι για κάποιον λόγο ήθελα να κάνω κάτι ώστε να μη φύγει αμέσως. Ήθελα να μείνω κοντά σ' εκείνο το πλατύ χαμόγελο λίγο ακόμη.

«Στάσου», είπα. Κοίταξα γύρω ψάχνοντας κάτι για να τον κρατήσω, και πιάνοντας στην τύχη ένα δείγμα υφάσματος που προοριζόταν για άλλον πελάτη, το σήκωσα ψηλά ώστε να του το δείξω. «Αυτό είναι για την Μπελ».

Δεν ήταν από τις καλύτερες στιγμές μου αυτή. Κι όπως θα σας επιβεβαιώνει και ο πρώην αρραβωνιαστικός μου, ήταν εντελώς έξω από τον χαρακτήρα μου το να προσπαθήσω να προσεγγίσω κάποιον αντί να αποτραβηχτώ.

«Θα φροντίσω να το παραλάβει», αποκρίθηκε.

Το πήρε από το χέρι μου αποφεύγοντας να με κοιτάξει στα μάτια.

«Για την ιστορία, έχω κι εγώ έναν κανόνα. Δεν κάνω σχέσεις. Είμαι πατέρας χωρίς σύζυγο, κι αυτά τα δύο πάνε πακέτο...» Έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή. «Η ανήλικη κόρη μου έχει πάθος με το θέατρο. Και θα χάσω πολλούς πόντους στην εκτίμησή της έτσι και δε δω έστω και μία θεατρική παράσταση τώρα που είμαι στη Νέα Υόρκη».

Έδειξε αόριστα προς τον εκνευρισμένο Έιβετ, ο οποίος χειρονομούσε και φώναζε έξω στο πεζοδρόμιο.

«Στον Έιβετ δεν αρέσει το θέατρο, όσο παράξενο κι αν ακούγεται...»

«Πολύ», αποκρίθηκα.

«Λοιπόν... τι λες; Θες να έρθεις;»

Δεν πλησίασε, αλλά κοίταξε προς το μέρος μου. Σήκωσε τα μάτια, και τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν.

«Ας μην το πούμε ραντεβού», είπε. «Θα είναι μια συνάντηση μια κι έξω. Θα βρούμε για να διασκεδάσουμε. Φαγητό και μετά θέατρο. Χαρήκαμε για τη γνωριμία».

«Λόγω των κανόνων μας;» ρώτησα.

Το χαμόγελό του επέστρεψε, ανοιχτόκαρδο και δοτικό. «Ναι», απάντησε. «Λόγω των κανόνων».

«Τι μυρίζεις έτσι;» ρωτάει η Μπέιλι.

Η φωνή με αποσπά από την ανάμνηση και βλέπω την Μπέιλι στην πόρτα της κουζίνας. Δείχνει έτοιμη να αρπαχτεί έτσι όπως στέκεται με το χοντρό και φαρδύ πουλόνι της, μια τα-

χυδρομική τσάντα κρεμασμένη από τον έναν ώμο, τα μακριά καστανά μαλλιά της με τις μοβ ανταύγειες πατικωμένα κάτω από το λουρί.

Της χαμογελάω, με το κινητό μου στερεωμένο μεταξύ πιγουνιού και ώμου. Προσπαθώ εδώ και ώρα να βρω τον Όουεν, χωρίς αποτέλεσμα. Πέφτω κατευθείαν στον τηλεφωνητή. Ξανά. Και ξανά.

«Συγγνώμη, δε σε είδα», λέω.

Δε μιλάει· στέκεται με τα χείλη σφιγμένα. Αφήνω το κινητό μου, αγνοώντας το μόνιμα βλοσυρό ύφος της. Είναι πανέμορφη, παρά το ύφος. Πανέμορφη με έναν τρόπο που, όπως έχω προσέξει, όταν μπει κάπου, την κοιτάζουν όλοι. Δε μοιάζει πολύ με τον Όουεν – το φυσικό χρώμα των μοβ μαλλιών της είναι το σκούρο καστανό, τα μάτια της είναι σκούρα καστανά με ένα άγριο βλέμμα. Είναι πολύ έντονα αυτά τα μάτια. Σε ρουφούν. Ο Όουεν λέει ότι είναι ίδια με του παππού της (του πατέρα της μητέρας της), γι' αυτό και της έδωσαν το όνομά του. Μπέιλι. Ένα κορίτσι που το λένε Μπέιλι.

«Πού είναι ο μπαμπάς μου;» ρωτάει. «Υποτίθεται πως θα με πάει στην πρόβα του θεατρικού».

Το κορμί μου σφίγγεται, αισθάνομαι το σημείωμα του Όουεν στην τσέπη μου σαν βάρος.

Προσπάτεψέ την.

«Πιστεύω πως είναι στον δρόμο», απαντάω. «Ας φάμε κάτι στο μεταξύ».

«Το φαγητό μυρίζει έτσι;»

Ζαρώνει τη μύτη της, σε περίπτωση που δεν κατέστη σαφές ότι η μυρωδιά δεν ήταν της αρεσκείας της.

«Έφτιαξα τη μακαρονάδα που έφαγες στο *Poggio*», λέω.

Με κοιτάζει εντελώς ανέκφραστη, λες και το *Poggio* δεν είναι το αγαπημένο της τοπικό εστιατόριο, λες και δεν πήγαμε εκεί για φαγητό πριν από μερικές εβδομάδες, προκειμένου να γιορτάσουμε τα γενέθλιά της όταν έκλεισε τα δεκαέξι. Η Μπέι-

λι παρήγγειλε το σπέσιαλ της βραδιάς: χειροποίητα λιγκουίνι με αλεύρι ολικής άλεσης, με σκόρδο, αρωματικά βότανα και βούτυρο. Και ο Όουεν της έδωσε μια γουλιά από το μαλμπέκ του για να τα συνοδέψει. Νόμισα πως της άρεσε πολύ εκείνη η μακαρονάδα. Τελικά ίσως αυτό που της άρεσε τόσο πολύ ήταν το ότι ήπιε κρασί μαζί με τον πατέρα της.

Σερβίρω μια τεράστια μερίδα ζυμαρικά σ' ένα πιάτο και το αφήνω στον κεντρικό πάγκο της κουζίνας.

«Δοκίμασε», της λέω. «Θα σ' αρέσουν».

Η Μπέιλι μου ρίχνει ένα επίμονο βλέμμα, προσπαθώντας να αποφασίσει αν έχει όρεξη για τσακωμό – για μια λογομαχία με τον πατέρα της έτσι και του καρφώσω ότι η κόρη του έφυγε για την πρόβα δίχως να φάει. Αποφασίζει ότι δεν έχει, καταπίνει την τσατίλα της και σκαρφαλώνει με ένα πηδηματάκι στο σκαμπό.

«Καλά, εντάξει», αποκρίνεται. «Θα φάω λίγο».

Η Μπέιλι σχεδόν το παλεύει μαζί μου. Αυτό είναι το χειρότερο. Δεν είναι κακό παιδί ούτε αποτελεί απειλή για μένα. Είναι ένα καλό παιδί σε μια κατάσταση που σιχαίνεται. Απλώς τυχαίνει αυτή η κατάσταση να είμαι εγώ.

Υπάρχουν οι προφανείς λόγοι για τους οποίους μια έφηβη θα μισούσε την καινούργια σύζυγο του πατέρα της: ιδίως η Μπέιλι, που ήταν μια χαρά μαζί του όσο ζούσαν μόνοι οι δυο τους. Ήταν τα καλύτερα φιλαράκια και ο Όουεν ο μεγαλύτερος θαυμαστής της. Ωστόσο αυτοί οι λόγοι δεν καλύπτουν συνολικά την αντιπάθεια της Μπέιλι προς το άτομό μου. Δεν είναι απλώς το ατυχές σχόλιό μου για την ηλικία της όταν πρωτογνωριστήκαμε. Στην ουσία το όλο θέμα παίχτηκε ένα απόγευμα λίγο αφότου εγκαταστάθηκα μόνιμα στο Σαουσαλίτο. Υποτίθεται πως θα την έπαιρνα με το αυτοκίνητο από το σχολείο της, αλλά έμπλεξα σε μια τηλεφωνική συνομιλία με έναν πελάτη – κι έφτασα με πέντε λεπτά καθυστέρηση. Όχι δέκα λεπτά. Πέντε. Στις 5:05 μ.μ. Τόσο έδειχνε το ρολόι όταν σταμάτησα στο σπίτι της φίλης

της. Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι μία ώρα. Η Μπέιλι είναι πολύ ανστηρός κριτής. Ο Όουεν θα σας πει ότι αυτό είναι ένα κοινό χαρακτηριστικό μας. Ότι η γυναίκα του και η κόρη του είναι ικανές να σχηματίσουν ολοκληρωμένη άποψη για κάποιον μέσα σε πέντε λεπτά. Τόσο τους παίρνει. Και μέσα σ' εκείνα τα πέντε λεπτά στη διάρκεια των οποίων η Μπέιλι αποφάσιζε για μένα, εγώ ήμουν απασχολημένη σ' ένα τηλεφώνημα στο οποίο δεν έπρεπε να έχω απαντήσει.

Η Μπέιλι τυλίγει λίγα μακαρόνια στο πιρούνι της και τα περιεργάζεται προτού τα φάει. «Δεν είναι σαν του *Poggio*», λέει.

«Κι όμως, είναι. Έπεισα τον σεφ να μου δώσει τη συνταγή. Μέχρι και στο Κτίριο Φέρι μ' έστειλε, για να βρω στη Δημοτική Αγορά το σκορδόψωμο που σερβίρει με το συγκεκριμένο πιάτο».

«Πήγες στο Σαν Φρανσίσκο για μια φρατζόλα ψωμί;» ρωτάει η Μπέιλι.

Είναι πιθανό να κάνω υπερπροσπάθεια μαζί της. Και ιδού το αποτέλεσμα.

Σκύβει μπροστά και χώνει ολόκληρη την πιρουνιά στο στόμα της. Δαγκώνω το κάτω χείλος μου προσδοκώντας την επιδοκιμασία της. Αθελά της, της ξεφεύγει ένα σιγανό «Μμμ...».

Και μετά αναγουλιάζει. Αναγουλιάζει στ' αλήθεια, απλώνοντας το χέρι για να πιάσει το ποτήρι με το νερό.

«Τι έβαλες στη σάλτσα;» λέει. «Είναι σαν... καρβουνόσκονη!»

«Μα αφού τη δοκίμασα...» απαντάω. «Είναι τέλεια».

Τσιμπάω κι εγώ μια πιρουνιά. Δεν έχει άδικο. Πάνω στη σύγχυσή μου από την επίσκεψη της δωδεκάχρονης με το σημείωμα του Όουεν, η σάλτσα που έφτιαχνα με βούτυρο, μυρωδικά και σκόρδο είχε μεταμορφωθεί από πλούσια, απαλή και κρεμώδης σε παρά τρίχα καμένη. Και πικρή. Σαν να πιπιλίζεις τις ζεστές στάχτες της σβησμένης φωτιάς στην κατασκήνωση.

«Έτσι κι αλλιώς, πρέπει να φύγω», συνεχίζει η Μπέιλι. «Αν θέλω να με πάει η Σουζ στην πρόβα».

Σηκώνεται. Κι εγώ φαντάζομαι τον Όουεν να στέκεται πίσω μου και να σκύβει για να μου ψιθυρίσει στο αυτί: *Περίμενε, θα περάσει...* Αυτό μου λέει κάθε φορά που η Μπέιλι με απαξιώνει. *Περίμενε, θα περάσει.* Που μπορεί να σημαίνει πως κάποτε θα αλλάξει γνώμη η Μπέιλι. Που μπορεί να σημαίνει επίσης ότι σε δυόμισι χρόνια η Μπέιλι θα φύγει για το κολέγιο. Αλλά ο Όουεν δεν καταλαβαίνει ότι εμένα αυτό δε με παρηγορεί. Ότι για μένα σημαίνει πως ίσως δεν προλάβω να κάνω την Μπέιλι να θελήσει να με πλησιάσει.

Καθώς εγώ θέλω να στραφεί προς εμένα η Μπέιλι. Θέλω να έχουμε μια σχέση οι δυο μας, όχι μόνο λόγω του Όουεν. Είναι κάτι περισσότερο αυτό που με έλκει προς την Μπέιλι και συνάμα με κρατάει μακριά της. Μέρος του είναι το ότι αναγνωρίζω στην Μπέιλι αυτό που σου συμβαίνει όταν χάνεις τη μητέρα σου. Η δική μου έφυγε από επιλογή, της Μπέιλι από μια τραγωδία, αλλά η αποχώρηση αφήνει το ίδιο αποτύπωμα και στη μια και στην άλλη περίπτωση. Σε αφήνει στο ίδιο παραξένιο σημείο: να προσπαθείς να καταλάβεις πώς να βγάλεις άκρη στον κόσμο χωρίς το πιο σημαντικό άτομο για να σε προσέχει.

«Πάω στο σπίτι της Σουζ», λέει. «Θα με πάμε μαζί, με το αυτοκίνητό της».

Η Σουζ, η φίλη της η Σουζ, που είναι κι εκείνη στη θεατρική ομάδα. Η Σουζ, που μένει κι εκείνη στα ντοκ. Η Σουζ, που είναι αξιόπιστη. Ή μήπως όχι;

Προσπάτεψέ την.

«Άσε με να σε πάω εγώ», αποκρίνομαι.

«Όχι». Σπρώχνει τα μοβ τσουλούφια πίσω από τα αυτιά της, χαμηλώνει τον τόνο της φωνής της. «Δε χρειάζεται. Η Σουζ θα πάει έτσι κι αλλιώς...»

«Αν δεν έχει γυρίσει σπίτι ο πατέρας σου», λέω, «θα έρθω εγώ να σε πάρω. Ένας από τους δυο μας θα σε περιμένει απ' έξω».

Με καρφώνει με ένα έντονο βλέμμα. «Γιατί να μην έχει γυρίσει;» ρωτάει.

«Θα έχει γυρίσει μέχρι τότε. Σίγουρα. Απλώς σκέφτηκα, να, πως... αν έρθω εγώ να σε πάρω, μπορείς να οδηγήσεις εσύ στην επιστροφή».

Η Μπέιλι απέκτησε μόλις την προσωρινή άδεια οδήγησης. Για έναν χρόνο θα πρέπει να είναι μαζί της ένας ενήλικας όταν οδηγεί, ώσπου να μπορεί να παίρνει το αυτοκίνητο μόνη της. Και ο Όουεν δε θέλει να οδηγεί νύχτα η Μπέιλι ακόμη κι όταν είναι μαζί του, κάτι το οποίο προσπαθώ να αξιοποιήσω ως μια ευκαιρία.

«Ναι, αμέ», αποκρίνεται η Μπέιλι. «Ευχαριστώ».

Πηγαίνει προς την πόρτα. Θέλει να τελειώνει με τον διάλογο μαζί μου, να βγει στον καθαρό αέρα. Θα έλεγε οτιδήποτε προκειμένου να φύγει, αλλά εγώ το εκλαμβάνω σαν ένα είδος ραντεβού.

«Οπότε τα λέμε σε δυο τρεις ώρες;»

«Τα λέμε», απαντάει η Μπέιλι.

Και αισθάνομαι χαρούμενη προς στιγμήν. Κατόπιν κλείνει με κρότο η εξώπορτα. Και μένω ξανά μόνη με το σημείωμα του Όουεν, την απαράμιλλη ησυχία της κουζίνας μας και αρκετά καμένα ζυμαρικά για να χορτάσει μια δεκαμελής οικογένεια.

Οι απεγνωσμένες κλήσεις στον σύζυγό της μένουν
αναπάντητες. Το μόνο που έχει στα χέρια της από κείνον
είναι ένα σημείωμα: *Προστατέψέ την.*

Η νιόπαντρη Χάνα ξέρει τι της ζητάει ο Όουεν:
να προστατέψει την έφηβη κόρη του, την Μπέιλι,
που έχασε τη μητέρα της με τραγικό τρόπο όταν ήταν μικρή.
Αυτό που δεν ξέρει είναι για ποιον λόγο εξαφανίστηκε
και ποιος στ' αλήθεια ήταν, καθώς η ζωή τους εκτροχιάζεται
– το αφεντικό του Όουεν συλλαμβάνεται για απάτη,
και η αστυνομία ανακρίνει τη Χάνα.

Πρέπει να μάθει την αλήθεια και θα αγωνιστεί γι' αυτό
μαζί με την Μπέιλι, παρόλο που η μικρή δεν την εμπιστεύεται.
Όταν, όμως, τα κομμάτια του παζλ αρχίσουν να μπαίνουν στη θέση
τους, δε θα αργήσουν και οι δύο να καταλάβουν
ότι η ζωή τους θα αλλάξει για πάντα...

Πώς να μην αγαπήσεις αυτό το βιβλίο.
ΡΙΣ ΓΟΥΙΔΕΡΣΠΟΥΝ, ΗΘΟΠΟΙΟΣ

*Η μαεστρία της Ντέιβ αναδεικνύεται από το γεγονός
ότι οι αποκαλύψεις διαδέχονται η μια την άλλη χωρίς αυτό
να επισκιάζει την ανάπτυξη των χαρακτήρων.*
THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26199